

MAGYARORSZÁG ÉS A VILÁG 2026 KÖZEPÉN

Az elmúlt időszak geopolitikai kihívásai

Forrás: AFP

Ez most nem a köldöknézegetés kora. Miközben Magyarország figyelme a választások után önmaga felé fordult, a világ körülöttünk sokkal veszélyesebb lett. A Hormuzi-szoros válsága, az ukrajnai háború elhúzódása, az amerikai–orosz–kínai nagyhatalmi erőter kibontakozódása és Németország iránykeresése egyszerre szűkítik Budapest mozgásterét. A kérdés nyilvánvalóan nem az, hogy a geopolitika eléri-e Magyarországot, hanem az, hogy hazánk képes lesz-e alkalmazkodni hozzá. A következő hónapokban az energiaellátás biztonsága, a külpolitikai mozgástér megőrzése és Magyarország stratégiai önállósága áll próbatétel előtt.

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

A választás lezárult, de a világ nem ad türelmi időt az új magyar vezetésnek arra, hogy felvegye a XXI. századi geopolitika feszített ritmusát. Miközben Magyarország figyelme érthetően befelé fordult, a külpolitikai környezet gyorsan és kedvezőtlenül mozdult el. Egy nyitott, energiaimport-függő, közép-európai ország számára **ezek a folyamatok nem külpolitikai háttérzajként jelennek meg, hanem közvetlenül alakítják Magyarország mozgásterét, költségvetési lehetőségeit és biztonságpolitikai döntéseit.**

E jelentés ezért **négy olyan területre összpontosít, ahol a külső folyamatok közvetlenül magyar belpolitikai következményekké válhatnak.** A Közel-Kelet az energiaárakon és a migrációs útvonalakon keresztül érinti Magyarországot; **az amerikai–oroszkínai erőter** az ország külpolitikai mozgásterét határozza meg; **az ukrajnai háború** biztonsági, energetikai és kisebbségpolitikai nyomást gyakorol Budapestre; **Németország** pedig az Európai Unió vezető hatalmaként továbbra is meghatározza azt a politikai környezetet, amelyben Magyarországnak érdekeit érvényesítenie kell.

A világ a Hormuz fogjává vált. A közel-keleti háború Magyarország számára **mindenekelőtt energiabiztonsági kérdés.** A Hormuzi-szoros körüli válság, az olajárak emelkedése, a tengeri útvonalak bizonytalansága és az európai gáztárolók alacsonyabb töltöttsége egyszerre szűkíti a hazai mozgásteret. A konfliktus nemcsak ár- és ellátási sokkot idézhet elő, hanem új migrációs nyomást is teremthet a balkáni útvonalon.

Kirajzolódott egy új Jalta – Európa ismét a partvonalra került. Az Egyesült Államok, Kína és Oroszország között egyre nyíltabban nagyhatalmi alku- és érdekpolitika zajlik, miközben Európa sokszor nem alakítója, hanem elszenvedője a döntéseknek. Magyarországnak ebben a helyzetben nem szűkítenie, hanem **őriznie kell külpolitikai mozgásterét:** működőképes kapcsolatokat kell fenntartania a fő erőközpontokkal, és el kell kerülnie, hogy egy hanyatló európai centrum elvárásaihoz igazodva adja fel saját alkupozícióját.

Keleten a helyzet változatlan. Az ukrajnai háború tartós közép-európai adottsággá válik. A frontokon nincs áttörés, a diplomáciai kezdeményezések törékenyek, az EU pénzügyi és katonai elköteleződése pedig tovább mélyül. **Magyarország számára mindez egyszerre jelent energetikai, kisebbségpolitikai és uniós nyomást:** a Barátság-kőolajvezeték veszélyeztetése, a kárpátaljai magyar közösség helyzete és Ukrajna integrációs törekvései **közvetlenül érintik Budapest döntési szabadságát.**

Az Unió döcögő motorja továbbra is Németország. Berlin Ukrajna támogatását, a haderőfejlesztést és az európai védelmi önállóságot stratégiai célként emelte, miközben belpolitikai mozgástere szűkül. **A magyar választások után Németország óvatos, pragmatikus várakozással tekint Budapestre.** Ez lehetőséget nyit a politikai kommunikáció rendezésére, de egyben növeli annak kockázatát is, hogy **Magyarországtól gyorsabb és mélyebb igazodást várnak el az uniós főirányhoz.**

Ezért nem egyszerű külpolitikai alkalmazkodási feladat áll hazánk előtt, hanem **sürgető stratégiai kényszerhelyzet.** Elsőként **az energiaellátás biztonságát kell megvédeni:** tartalékok képzésével, diverzifikációval, a fogyasztói árak megfontolt kezelésével, illetve a meglévő ellátási útvonalak politikai biztosításával. Ezzel párhuzamosan **meg kell akadályoznia a külpolitikai mozgástér beszűkülését,** kezelnie kell az ukrajnai háború elhúzódó következményeit, **fel kell készülnie a migrációs nyomás újbóli erősödésére,** és úgy kell újrendeznie viszonyát Berlinnel és Brüsszellel, hogy közben ne adja fel Magyarország önálló érdekérvényesítő képességét.

I. A HORMUZ FOGJAI - AZ IRÁNI HÁBORÚ HATÁSAI

Forrás: Doha Institute

A Közel-Kelet legújabb háborúja nem csupán regionális konfliktus, hanem közvetlen stratégiai kihívást jelent Magyarország számára, amelynek súlypontja az energiabiztonság. A Hormuzi-szoros tartós lezárása és az olajár 100 dollár fölé emelkedése egyelőre elsősorban a globális piacokon érezteti hatását, de a következmények az európai – és így hazai – fogyasztók és vállalkozások számára késleltetve, ám szükségszerűen meg fognak jelenni. **Magyarország importfüggőségéből adódóan különösen ki van téve az ellátási zavaroknak**, ezért az energiadiverzifikáció és a tartalékkapacitások megerősítése nem csupán megfontolt stratégiát, de azonnali választ is igényel. **Emellett számolni kell a migrációs kockázattal is:** a destabilizálódó Közel-Kelet olyan népmozgásokat indíthat el, amelyek a 2015-ös válsághoz hasonlóan a Balkán-útvonalon érhetik el Magyarország határait.

A papíron jelenleg is érvényes tűzszünetet **április 8-án kötötték** Pakisztán közvetítésével, miután Trump az ultimátuma lejárta előtt 90 perccel bejelentette a kéthetes

fégyverszűnetet, azzal a feltétellel, hogy Irán azonnal és teljes körűen megnyitja a Hormuzi-szorost. A megállapodás azonban azonnal repedezni kezdett: **a szoros a mai napig igen korlátozott mértékben hajózható, az Egyesült Államok pedig tengeri blokádot vont köré, és az apróbb összecsapások sem szűntek meg teljesen.**

A blokádot első közvetlen hajóelfogására **április 19-én** került sor, amikor az USS Spruance romboló lefoglalta az iráni Touska tankerét; Irán válaszul két kereskedelmi hajót térített el a szorosban. **A legveszélyesebb incidens május 7–8-án** történt, amikor perzsa rakéták, drónok és kis hajók három amerikai rombolót támadtak a szoroson való átkelés közben. Ám mivel találat nem történt, Trump „szerelmes érintésnek” minősítette az esetet és ragaszkodott hozzá, hogy a tűzszünet érvényben maradjon. **Május 18–19-én** Trump egy másnap reggelre tervezett csapást halasztott el az öbölbeli arab állami vezetők kérésére, illetve „komoly tárgyalásokra” hivatkozva. **Ez a mintázat folyamatosan ismétlődik: hitelt érdemlő fenyegetés, ám a csapás elmarad, a tárgyalások folytatódnak.**

Forrás: PakistanFauj

A békefolyamat Pakisztán közvetítésével zajlik, az egyetlen közvetlen találkozóra április 11–12-én került sor Iszlámábádban, azóta javaslatok és ellenajánlatok cseréje folytatódik. Az iráni külügyminisztérium szóvivője, Eszmaeil Bakaei május 19-én [megerősítette](#), hogy Irán megválaszolta az USA legfrissebb javaslatát, és **a tárgyalások folytatódnak, miközben mindkét fél fenntartja saját vörös vonalait.**

Washington álláspontja öt konkrét követelés köré épül. **A Hormuzi-szoros azonnali megnyitása** az alku előfeltétele, nem tárgya. Ehhez társul az igény, hogy **Irán 400 kg magasan dúsított uránt szállítson át az USA-ba**, és legfeljebb egyetlen nukleáris létesítményt tarthasson üzemben. A befagyasztott iráni eszközöknek maximum 25 százalékát hajlandó felszabadítani, és bármilyen megállapodás csak a tárgyalásokon elért tényleges haladáshoz kötötten léphet életbe. **Ami biztosan nem kerül be az amerikai ajánlatba: háborús jóvátétel.** Washington ezt kategorikusan kizárja, Teherán viszont minden javaslatában benne hagyja, ez önmagában elegendő ahhoz, hogy a tárgyalásokat [holtpontra tartsa](#).

Irán ezzel szemben a háborús rendezés teljességét követeli előfeltételként. Teherán ragaszkodik az ellenségeskedések lezárásához minden fronton – beleértve a libanoni frontot is –, az USA katonai erőinek kivonulásához a régióból, a tengeri blokádnak megszüntetéséhez, az összes szankció feloldásához, a befagyasztott eszközök teljes felszabadításához és háborús jóvátételhez az USA–izraeli háború okozta károkért. Ezen túl Irán a nukleáris kérdést is szét akarja választani a háborús rendezéstől: először szűnjön meg a blokádnak és a hadiállapot, csak utána kerüljön terítékre az urándúsítás jövője. Abbász [Aragcsi külügyminiszter](#) ezt egyértelműen fogalmazta meg: a dúsított urán kérdése jelenleg nem tárgya a folyamatnak, annak megvitatását egy későbbi fázisra halasztanák.

A két álláspont között a feszültség nem technikai, hanem elemi szintű. Az USA csomagban akarja kezelni a nukleáris kérdést és a háború lezárását, Irán szét akarja választani a kettőt. Az USA nem fizet jóvátételt, Irán ezt alapfeltételként tartja fenn. Az USA az urán fizikai átadását követeli az USA-ba, Irán ezt legfeljebb egy harmadik

országba szállítaná. Mindaddig, amíg e három törésvonal valamelyikén nem születik áttörés, tartós rendezés nem várható.

Az iráni tűzszünet mellett az izraeli–libanoni fegyvernyugvást ugyan július elejéig meghosszabbították, Izrael azonban folytatja a korlátozott légitámadásokat és a szárazföldi műveleteket Dél-Libanonban és a Bekaa-völgyben — e megállapodás betartása legalább annyira illuzórikus, mint az iráni tűzszüneté. A háttérben Izrael október 7. után kialakult „[romok-doktrínája](#)” áll: az alapelv szerint nem elegendő az ellenség visszatartása, hanem meg kell fosztani a képességeitől. Ez a katonai nyomás egyben újabb diplomáciai törésvonalat jelez, mert Izrael és az USA egyértelműen nem kívánja együtt rendezni a két közel-keleti konfliktust.

Forrás: Atef Safadi/EPA

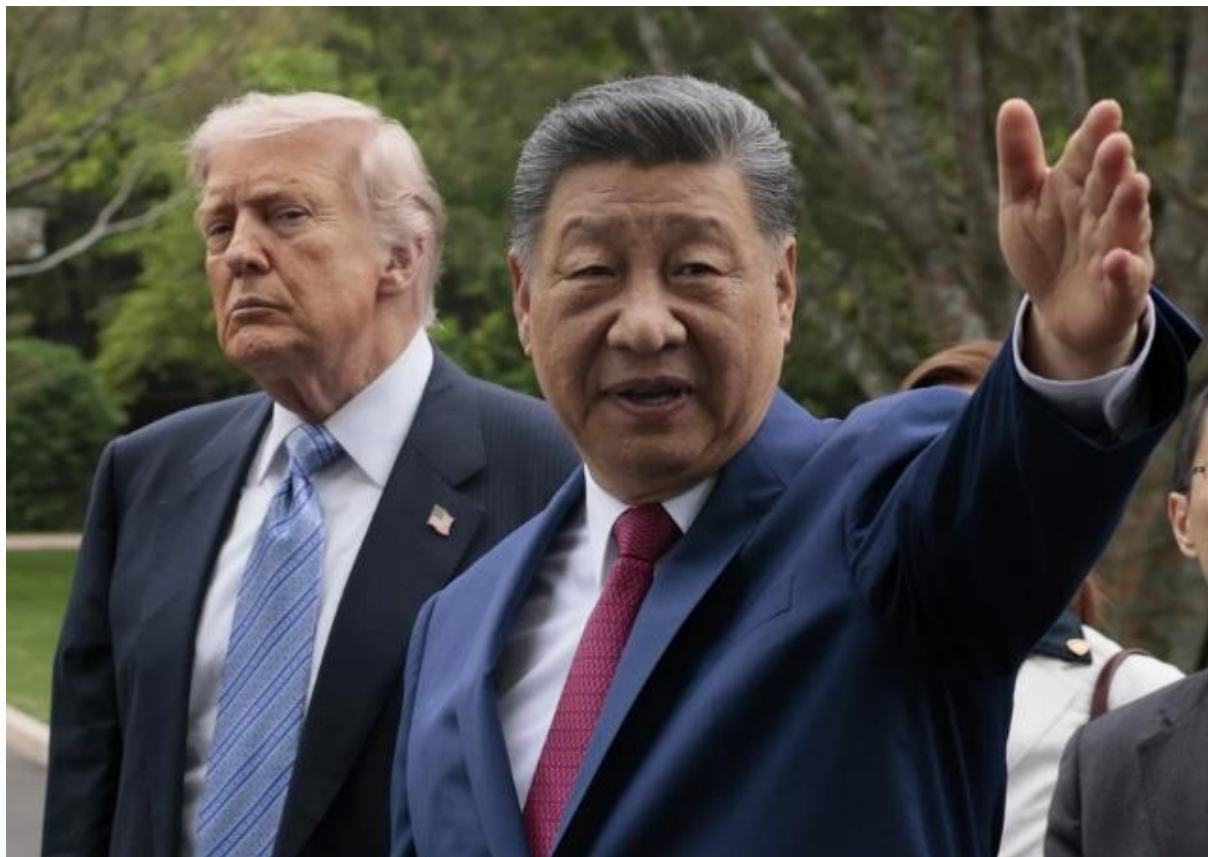
A háború gazdasági következményei globális léptékűek. A [Brent nyersolaj ára](#) május 20-án 110,34 dollár volt, ami hordónként körülbelül 44,5 dollárral magasabb az egy évvel korábbi szintnél, és a [Nemzetközi Energiaügynökség](#) szerint a teljes kiesett kínálat meghaladja az 1 milliárd hordót, ami az olajpiac történetének legnagyobb kínálati

sokkja. Az [IMF](#) 2026-os globális növekedési előrejelzését 3,3 százalékról 3,1 százalékra csökkentette. Ez jelenleg a legoptimistább forgatókönyv, amely rövid konfliktust és átlagosan 82 dolláros éves olajárszintet feltételez.

Európát a háború közvetlenül érinti. Az [európai gáztározók](#) töltöttségi szintje május 15-én csupán 35,85 százalék volt, szemben a tavalyi 43,64 százalékkal. A norvég Equinor pénzügyi igazgatója kétségbe vonta, hogy Európa eléri a téli szezon előtt szükséges 80 százalékos töltöttségi szintet. **Az EU-t nem vonták be a háború előkészítésébe, a krízis gazdasági következményei azonban az USA esetleges kivonulása után elsősorban Európát fogják terhelni.** Az elhúzódó konfliktus felveti annak lehetőségét, hogy a helyzet pragmatikusabb irányba terelje az Unió orosz energiával kapcsolatos politikáját. Erre egyelőre formális hajlandóság nem mutatkozik, de a kényszerlépések már megkezdődtek. Az Egyesült Királyság május 20-án [feloldott egyes orosz olajszankciókat](#), lehetővé téve a harmadik országokban — Indiában és Törökországban — finomított orosz gázolaj és repülőgép-üzemanyag importját. **Brüsszel is aktívan keresi a tárgyalás lehetőségét – és egy alkalmas [főtárgyalót](#) – Moszkva irányában.**

Mindez hazánk számára konkrét feladatokat jelöl ki. Rövid távon a legfontosabb a **stratégiai készletek szintjének ellenőrzése és szükség esetén bővítése, az ellátási szerződések diverzifikálása, valamint a fogyasztókat érintő áremelkedések kezelésének előkészítése.** Középtávon a háború olyan precedenst teremthet, amely újra napirendre hozza az orosz energiával szembeni szankciós rezsim európai fenntarthatóságának kérdését, és ezt a vitát Magyarország érdekei alapján aktívan kell majd alakítani Brüsszelben. **Emellett a destabilizálódó Közel-Kelet migrációs következményeire is fel kell készülni:** a libanoni front elhúzódása és az iráni háború nyomán meginduló népmozgások **a 2015-ös válsághoz hasonló nyomást gyakorolhatnak a balkáni útvonalon,** amelyre Magyarországnak határvédelmi és európai politikai szinten egyaránt készen kell állnia.

II. ÚJ JALTA – EURÓPA ISMÉT A PARTVONALON

Forrás: Evan Vucci-Pool/Getty Images

Az elmúlt hetek diplomáciai fejleményei látványosan megmutatták, hogy a nemzetközi rendszer súlypontja végleg elmozdult a hidegháború utáni egypólusú világrendtől egy erőközpontok közötti, alku- és érdekevezérelt multipoláris struktúra irányába. Donald Trump pekingi állami látogatása, majd néhány nappal később Vlagyimir Putyin kínai útja nem egyszerű protokolláris események voltak, hanem egy átalakuló világrend politikai koreográfiájának látványos állomásai. A három hatalmi központ – az Egyesült Államok, Kína és Oroszország – ma már nem pusztán egymással szemben határozza meg önmagát, hanem egymáshoz képest is újraalkotja mozgásterét. Washington, Peking és Moszkva között továbbra is – olykor igen mély – érdeellentétek húzódnak, de az elmúlt napok azt mutatták: a nagyhatalmak nem morális deklarációkban, hanem stratégiai alkukban, energiabiztonsági számításokban, technológiai versenyben és katonai-diplomáciai kommunikációban gondolkodnak.

Április közepén egy új Jalta képe rajzolódott ki a szemünk láttára, amikor Donald Trump és Vlagyimir Putyin egymást szorosan követve érkeztek Pekingbe.

Trump kínai útja ebből a szempontból különösen beszédes volt. **Az amerikai elnök látogatását a stabilitás, a „kontrollált rivalizálás” és a gazdasági újrapozicionálás logikája [határozta meg](#).** Az elnököt az amerikai üzleti élet meghatározó szereplői is elkísérték, ami világosan jelezte: Washington számára Kína nem pusztán rendszerszintű kihívó, hanem olyan gazdasági és technológiai partner és versenytárs, akivel Washingtonnak közvetlenül kell tárgyalnia. A megbeszélések [érintették](#) Tajvant, Iránt, az energiaútvonalakat, a kereskedelmet, az exportkorlátozásokat, a mesterséges intelligenciát és a chipkérdést is. Ez nem a brüsszeli típusú érték alapú külpolitikai moralizálás terepe volt, hanem klasszikus nagyhatalmi politika: verseny, nyomásgyakorlás, alku és a kommunikációs csatornák fenntartása egyszerre.

Putyin kínai látogatása ezzel párhuzamosan a másik oldalon rögzítette a multipoláris rend politikai üzenetét. Moszkva és Peking közös [nyilatkozatot](#) írt alá a multipoláris világrendről és az „új típusú nemzetközi kapcsolatokról”. A látogatás középpontjában pedig nemcsak a diplomáciai szimbolika, hanem az energetika, a vasúti infrastruktúra, az atomenergia, az agrárexport, az ipari kereskedelem, az oktatási együttműködés és az európai szankciós politika bírálata állt. A [Guardian](#) beszámolója szerint Hszi és Putyin a pekingi csúcson nyíltan bíralták az amerikai külpolitikát, miközben Kína nem sokkal előtte még az Egyesült Államokkal folytatott kereskedelmi és stratégiai párbeszédet. Ez jól mutatja Peking pozícióját: önálló geopolitikai pólus, amely egyszerre képes Moszkvával koordinálni és Washingtonnal alkudozni. A látogatás lényege [éppen ez volt](#): Oroszország és Kína egyszerre demonstrálta politikai koordinációját, kiterjedt gazdasági kapcsolatrendszerét és közös fellépését a nyugati nyomásgyakorlással szemben.

Forrás: RTÉ

A legfontosabb tanulság azonban nem csupán az, hogy Amerika, Kína és Oroszország – a híres-hírhedt elődökhöz hasonlóan – újraosztja egymás között a stratégiai mozgásteret, hanem az, hogy Európa ebből a folyamatból látványosan kiszorult. Az Európai Unió továbbra is világformáló nagyhatalomként szeretne önmagára tekinteni, de a világpolitika jelenlegi keretrendszerében Brüsszel nem önálló erőközpontként, sokkal inkább szabályozási, pénzügyi és diplomáciai társutasként, mellékszereplőként jelenik meg. Nincs egységes katonai ereje, nincs valódi energiaszuverenitása, technológiai versenyképessége lemaradóban van, külpolitikája pedig a belső ideológiai konfliktusok és az észak-atlanti stratégiai prioritások között őrlődik. Míg Washington, Peking és Moszkva a jövő energiaútvonalairól, technológiai infrastruktúrájáról, ipari kapacitásairól és biztonsági architektúrájáról tárgyal, Brüsszel sokszor továbbra is jogállamisági vitákban, szankciós automatizmusokban és moralizáló külpolitikai nyelvezetben keresi saját jelentőségét.

Ebben a helyzetben kockázatos lenne új külpolitikai útkeresésbe fogni. Egy közepes méretű és nyitott gazdaságú közép-európai ország számára a multipoláris világrendben nem az a legfontosabb kérdés, hogy melyik blokkhoz igazodik látványosan, hanem az,

hogy képes-e megőrizni cselekvőképességét, alkupozícióját és gazdasági kapcsolatrendszerének diverzitását. Az Orbán-korszak külpolitikai stratégiájának egyik központi eleme éppen ez volt: Magyarország nem fogadta el, hogy a nyugati szövetségi rendszerhez tartozás automatikusan a keleti gazdasági és energetikai kapcsolatok felszámolását jelentené. A kínai beruházások, az orosz energetikai kapcsolatok, a Budapest–Belgrád vasút vagy Paks II. mind ebbe a konnektivitásra épülő gondolkodásba illeszkedtek. Nem vitás, hogy egyes nagyberuházások esetében lehet helye pénzügyi, jogi vagy műszaki felülvizsgálatnak. A probléma azonban az, hogy **ezek külpolitikai üzenete messze túlmutat a technikai részleteken.**

Az első fejlemények ebből a szempontból aggasztóak. A Paks II. beruházás finanszírozásának és megvalósításának [felülvizsgálatát](#) a leendő gazdasági és energiaügyi miniszter már [bejelentette](#), pedig a projekt az orosz–magyar kapcsolatok egyik fontos láncszeme. Hasonlóképpen, a Budapest–Belgrád vasút kapcsán is megjelentek olyan hírek, amelyek szerint Budapest [újragondolná](#) a Kínával és Szerbiával közös, a kínai „Övezet és Út” programba illeszkedő projektet. Az új vezetés természetesen jogosult megvizsgálni az előző kabinet nagyberuházásait. **Ám ha mindez egyoldalú geopolitikai átállásként, a keleti kapcsolatok demonstratív lehűtéseként és Brüsszel irányába tett gesztusként és megfelelési kényszerként jelenik meg, azzal Magyarország nem erősíti, hanem szűkíti saját mozgásterét.**

A veszély nem abban áll, hogy Budapest rendezni kívánja viszonyát Brüsszellel, hanem abban, ha Magyarország egy olyan Európai Unió felé kötelezi el magát kizárólagos mértékben, amely fokozatosan veszíti el mindennemű hatalmi súlyát. A magyar nemzeti érdek nem a bezárkózás, de nem is a brüsszeli igazodási kényszer. A magyar nemzeti érdek az, hogy a változó világrendben Budapest minden releváns erőközponttal működőképes kapcsolatot tartson fenn: Washingtonnal, Pekinggel, Moszkvával, Ankarával és az európai partnerekkel is. **Egy önálló ambíciókkal rendelkező, autonómiára törekvő közép-európai állam számára a kapcsolatok sokrétűsége gazdasági és biztonságpolitikai szükségszerűség.**

A mostani fejlemények azonban még nem tekinthetők végleges irányváltásnak. Nem dőlt el, hogy hazánk valóban feladja-e a korábbi konnektivitási stratégiát, vagy csupán politikai szimbolikával igyekszik elhatárolódni elődjétől. Az azonban már most látható, hogy a külpolitikai mozdulatoknak ára van. Ha Budapest megbontja nehezen felépített orosz és kínai kapcsolatait, miközben Európa nem képes valódi nagyhatalmi alternatívát kínálni, akkor hazánk éppen akkor adja fel mozgásterének egy fontos elemét, amikor a multipoláris világrendben lehetősége nyílna a feljebb lépésre. Ezért a következő hónapokban különösen fontos figyelemmel kísérni a magyar diplomácia keleti dimenzióját. A kérdés nem pusztán az, hogy egyes beruházások folytatódnak-e vagy sem, hanem az, hogy **Magyarország önálló stratégiai szereplőként kíván-e jelen lenni az új világrendben — vagy egy hanyatló európai centrum elvárásaihoz igazodik.**

III. KELETEN A HELYZET VÁLTOZATLAN

Forrás: Poole

Míg Magyarországon új politikai időszak kezdődött, az **Ukrajna körüli legfontosabb biztonsági, diplomáciai és gazdasági kihívások lényegében változatlanok maradtak.** Az elmúlt hetek eseményei ugyanakkor világossá tették, hogy a konfliktus egyre összetettebbé válik: a frontvonalakon folytatódtak az intenzív harcok, Európa tovább növelte pénzügyi és katonai támogatását, az **Egyesült Államok diplomáciai lelkesedése**

pedig még akkor is megtörni látszik, ha egyes kulcspillanatokban továbbra is fontos szerepet vállalt magára. Eközben újabb korrupciós botrányok rázták meg az ukrán politikai rendszert. Az energiaellátás, a szankciós politika és az ukrán integráció kérdése ugyanakkor továbbra is közvetlenül érinti Közép-Európát és Magyarországot is. Az elmúlt hetek eseményei azt mutatták, hogy az ukrán háború továbbra sem közelít a lezárás felé, továbbra is egy elhúzódó, attríciós – felőrlő – konfliktus képét mutatja. Bár stratégiai áttörés nem történt, a harcok intenzitása továbbra is magas maradt, különösen a [donyecki front középső részén](#), amely az elmúlt időszakban az orosz nyomás fő irányának számított. Az ukrán vezérkar szerint Moszkva itt próbálta fenntartani a katonai kezdeményezést, míg a front más szakaszain inkább állóháborús helyzet alakult ki.

Forrás: Alexander Nemenov

A legfontosabb történések ugyanakkor diplomáciai téren következtek be. Donald Trump és Vlagyimir Putyin egyeztetése után Washington közvetlenül is bekapcsolódott a tűzszüneti folyamatba, amely végül a május 9-i orosz „győzelempapi” ünnepségekhez időzített háromnapos [fegyvernunyugváshoz vezetett](#). Bár a rövid szünet nem állította le

teljesen a harcokat, politikailag mégis fontos jelzés volt: az **Egyesült Államok több hónap után ismét közvetlen csatornát nyitott Moszkvával az ukrajnai rendezés ügyében.** Európa pedig továbbra is inkább követő, mint kezdeményező szerepben maradt.

A diplomáciai enyhülés gyorsan véget ért. A május közepi orosz légitámadások ismét jelezték, hogy Moszkva továbbra is széles körű nyomásgyakorlásra törekszik. Kijev, Dnyipro és több más nagyváros újra intenzív drón- és rakétatámadások [célpontjává vált.](#) Ukrajna ugyanakkor folytatta az orosz energetikai infrastruktúra és finomítók elleni mélységi drónműveleteit. Több energetikai objektum működése is károkat [szenvedett.](#) **Mindez azt jelzi, hogy a konfliktus súlypontja fokozatosan a gazdasági és ipari kapacitások felőrlése felé tolódik.**

A diplomáciai enyhülés nemcsak a frontvonalakon bizonyult átmenetinek. Miközben Ukrajna továbbra is jelentős nyugati pénzügyi és katonai támogatásban részesült, **ismét előtérbe kerültek azok a [belpolitikai problémák](#), amelyek régóta az ukrán állam egyik legsérülékenyebb pontjának számítanak.**

Az ukrán politikai életet elsősorban az Andrij Jermak körül kirobbant [korrupciós botrány](#) rázta meg. A korábbi elnöki hivatalvezetőt az ukrán korrupcióellenes szervek hivatalosan is **gyanúsítottként nevezték meg a „[Midas/Dynasty](#)” ügyben,** amely egy Kijev melletti luxusingatlan-fejlesztéshez kapcsolódó pénzmosási konstrukció körül alakult ki. A botrány politikai súlyát az adta, hogy Jermak évekig Zelenszkij egyik legbefolyásosabb szövetségesének számított, ezért **a nyomozás már nem csupán üzleti szereplőket, hanem közvetve az elnöki adminisztráció belső körét is érintette.**

A botrány május közepére jogi szintre emelkedett. **Az ukrán antikorrupciós bíróság [elrendelte](#) Jermak előzetes letartóztatását** a mintegy 10,5 millió dolláros pénzmosás gyanúja kapcsán. Bár Jermak tagadta a vádakat és fellebbezést jelentett be, a botrány az ukrán belpolitika egyik legsúlyosabb korrupciós ügyévé vált. A nyomozás különösen érzékeny időszakban indult, amikor Kijev épp az EU-integráció és a nyugati támogatási folyamatok felgyorsítására törekedett.

Az Európai Unió a botránnyok ellenére tovább mélyítette elköteleződését Kijev támogatása mellett. Ennek legfontosabb eleme a 90 milliárd eurós támogatási hitelcsomag volt, amelyet az EU Tanácsa április 23-án [véglegesített](#). A csomag gazdasági, hadiipari és katonai célokat is szolgál: a hivatalos bontás szerint 30 milliárd euró gazdasági támogatásra, 60 milliárd euró pedig védelmi és ipari fejlesztésekre irányult.

Az uniós külügyminiszterek megerősítették, hogy Ukrajna támogatása egyszerre pénzügyi, katonai és biztonságpolitikai kérdés marad az Európai Unió számára. Kaja Kallas a külügyi tanács ülését követően arról [beszélt](#), hogy az Európai Uniónak közös „vörös vonalakat” és tárgyalási pozíciót kell kialakítania az ukrajnai rendezés témájában.

Forrás: AFP

Magyarország számára továbbra is az energiaellátás és a kárpátaljai magyar közösség helyzete jelentette a legfontosabb ukrajnai kapcsolódási pontot. A Barátság-kőolajvezeték körüli fejlemények megmutatták, hogy az ukrajnai háború következményei továbbra is súlyosan érintik Közép-Európa energetikai biztonságát. Április közepén még kérdéses volt, mikor indulhat újra teljes kapacitással a vezeték működése. Néhány nappal később már arról érkeztek jelentések, hogy a vezeték megjavult, és április 23-án [újraindult](#) a tranzit Magyarország és Szlovákia irányába.

A kárpátaljai magyar kisebbség kérdése is új lendületet kapott. Az ukrán külügyminiszter arról [beszélt](#), hogy Kijev kész „új lapot nyitni” Magyarországgal. Ezzel párhuzamosan megindultak azok a technikai és szakértői egyeztetések is, amelyek már közvetlenül a kisebbségi jogok és az ukrán EU-csatlakozás kapcsolatára fókuszáltak.

A párhuzamosan zajló katonai, diplomáciai és gazdasági folyamatok együttesen azt mutatják, hogy az ukrajnai konfliktus továbbra is az egyik legmeghatározóbb külső kihívás marad Közép-Európa számára. Az energiaellátás körüli bizonytalanságok, az ukrán integráció kérdése, valamint a kisebbségi és biztonságpolitikai viták egyaránt azt jelezték, **hogy a háború következményei hosszú távon is közvetlenül alakítják majd a térség politikai és gazdasági környezetét.**

Magyarország számára Ukrajna a következő hónapokban is az egyik legnehezebb külpolitikai kihívás marad. Budapestnek egyszerre kell kezelnie az energiaellátás körüli bizonytalanságokat – különösen a közel-keleti válság tükrében, melynek következtében Budapest nem kockáztathatja, hogy elveszítse a hozzáférést az orosz energiához –, a kárpátaljai magyar közösség helyzetét, valamint az Európai Unió egyre aktívabb ukrajnai politikáját.

IV. AZ UNIÓ DÖCÖGŐ MOTORJA

Forrás: Bloomberg

Németország Ukrajna-politikája

2026 májusában a német külpolitika központi tengelye továbbra is Ukrajna támogatása, Oroszország feltartóztatása és a német haderő gyorsított megerősítése. A Merz-kormány számára az ukrajnai háború már nem pusztán kelet-európai biztonsági válság, hanem a német és európai stratégiai önállóság próbája. Berlin ezért egyszerre törekszik Ukrajna katonai, pénzügyi és politikai támogatására, valamint arra, hogy **Németország az európai védelmi politika vezető szereplőjévé váljon**. A német [álláspon](#)t lényege: Ukrajna veresége közvetlenül gyengítené Európa biztonsági rendjét, ezért a háború kimenetele német nemzeti érdek is.

A fegyverkezési fordulat ennek megfelelően felgyorsult. A német védelempolitika már nem csupán a Scholz-korszakban meghirdetett *Zeitenwende*, vagyis a biztonságpolitikai „korszakváltás” folytatása, hanem annak intézményi és költségvetési kiterjesztése. A védelmi kiadások emelése, a beszerzési rendszer átalakítása és a hadiipari kapacitások bővítése a német külpolitika egyik legfontosabb pillérévé vált. Berlin célja, hogy a

Bundeswehr ne csak nemzeti haderőként, hanem az európai NATO-védelem egyik központi eszközeként működjön. A Financial Times [szerint](#) Németország 2030-ra 188 milliárd euróra növelné védelmi költségvetését, és átalakítaná a sokat bírált fegyverbeszerzési rendszert is.

Forrás: Julian Stratenschulte/dpa

A német Ukrajna-politika ugyanakkor nem merül ki a katonai támogatásban. Friedrich Merz 2026 tavaszán azt is [felvetette](#), hogy Ukrajna számára egy sajátos, kölcsönös segítségnyújtással járó „társult uniós tagsági” forma jöjjön létre. Az elképzelés lényege, hogy Kijev még a teljes EU-tagság előtt szorosabban igazodjon az Unióhoz politikai, gazdasági és biztonsági értelemben. Mindez közös védelmi garanciákkal is járna. Merz szerint ezzel egyszerre lehetne stabilizálni Ukrajnát, hosszú távú európai perspektívát adni az országnak, valamint fokozatosan bevonni az uniós döntéshozatalba és védelmi struktúrákba. A javaslat jól mutatja a német stratégiai gondolkodás változását: Berlin már nem átmeneti válságkezelésként tekint Ukrajnára, hanem az európai biztonsági rendszer jövőbeli részének tekinti azt.

A német külpolitika fő csapásiránya tehát a növekvő európai önállósági igény irányába mutat. Az Egyesült Államok európai katonai jelenlétének [bizonytalanságai](#) miatt

Berlinben erősödött az a meggyőződés, hogy Európának nagyobb részben saját erőből kell garantálnia biztonságát. Ez azonban Berlin szemszögéből nem egy NATO-ellenes fordulat, hanem a szervezet európai pillérének megerősítése. **Németország ezért Ukrajna támogatását, az EU bővítését és az európai védelmi ipar fejlesztését egyetlen stratégiai csomagként kezeli.** Ezt mutatja az is, hogy Berlin 2026 májusában az EU-bővítés átalakítását is [sürgette](#), különösen Ukrajna fokozatos intézményi és piaci integrációja érdekében.

Merz és a Hormuz

Forrás: Andrew Caballero-Reynolds

Merz külpolitikájában 2026 tavaszán a Hormuzi-szoros kérdésköre is fontos próbatételé vált. A német álláspont középpontjában a hajózás szabadsága és a világgazdasági ellátási útvonalak védelme állt. Merz szerint Irán sem a térséget, sem a világgazdaságot nem tarthatja „túszként”, ezért Teheránnak biztosítania kell a szabad és díjmentes áthaladást a Hormuzi-szoroson. Berlin ugyanakkor nem adott bízkó felhatalmazást katonai fellépésre. Merz [jelezte](#): Németország elvben kész részt venni a tengeri útvonalak biztosításában, de csak az ellenségeskedések lezárása után, világos nemzetközi mandátummal — lehetőleg ENSZ-felhatalmazással — és a Bundestag jóváhagyásával.

Vagyis Berlin nagyobb stratégiai szerepre törekszik, de azt továbbra is jogi, parlamenti és szövetségi korlátok között képzei el.

A Hormuzi-szoros tehát Merz számára nem pusztán közel-keleti kérdés, hanem német gazdasági és biztonságpolitikai ügy is. A szoros lezárása vagy iráni ellenőrzés alá vonása közvetlenül érinti az energiaárakat, a világkereskedelmet és a német ipar ellátási biztonságát. Ezért Berlin egyszerre törekszik a határozott Irán-politikára, az óvatos katonai szerepvállalásra és a gazdasági stabilitás megőrzésére. Eddig inkább kevesebb, mint több sikerrel.

A bizalmi válság és ennek hatásai a külpolitikára

Forrás: Christopher Neundorf

Merz és a CDU/CSU–SPD-koalíció 2026 tavaszára [súlyos bizalmi válságba került](#): egyéves kormányzás után a kancellár támogatottsága történelmi mélypontra esett, miközben a választók nagy többsége elégedetlen volt a kabinet teljesítményével. Ez a belpolitikai nyomás a külpolitikai szerepvállalást is befolyásolta. Friedrich Merz adminisztrációja egyszerre próbál határozottabb nemzetközi szerepet vállalni, kezelni a gazdasági lassulást, fenntartani a koalíciós stabilitást és visszaszorítani az AfD erősödését.

A külpolitikai aktivizmus ezért részben belpolitikai funkciót is kapott: a kormány azt kívánja bizonyítani, hogy Németország ismét képes vezetni Európát, nem csupán reagálni a válságokra.

A legfontosabb belpolitikai törésvonal Ukrajna, Oroszország és a fegyverkezés kérdése. A hatalmon lévő centrum számára Ukrajna támogatása és a Bundeswehr megerősítése felelősségi politika; **az AfD és más kritikus hangok viszont ezt költséges, kockázatos és német érdekektől idegen iránynak tekintik.** Ez a vita nem akadályozza meg a kormányt a keményebb külpolitikai irány folytatásában, de szűkíti annak társadalmi mozgásterét. Az AfD külpolitikai hatásáról szóló elemzések szerint a párt különösen az orosz–ukrán háború, a szankciók és a katonai támogatás ügyében kényszeríti védekezőbb kommunikációra a német politikai centrumot.

Magyarországhoz való viszony

Forrás: Németország budapesti nagykövetsége

A 2026. április 12-i magyar választás után a német Magyarország-kép nem egyszerűen „barátságosabbá” vált, hanem szerkezetileg átrendeződött. A korábbi német sajtóhangot erősen meghatározta az a kép, hogy Magyarország az EU-n belüli tartós vétó- és konfliktusforrás. A választás után ez a nyelv gyorsan ünnepélyesebb,

felszabadultabb tónust kapott. A *Die Zeit* reakció-összefoglalójának címe – „[Ungarn hat Europa gewählt](#)” (vagyis „Magyarország Európát választotta”) – jól mutatja ezt. Hasonlóan fogalmazott a [ZDF](#) is, amely szerint az EU-ban sokaknak „nagy kő esett le a szívéről”. **A konzervatívabb és gazdasági szemléletű német megközelítés ennél józanabb volt.** Ott kevésbé a morális megváltás, inkább a stabilizáció, **az uniós döntéshozatal várható könnyebbé válása és a német ipari érdekek biztonsága került előtérbe.**

Német szempontból Magyarország nem csupán politikai téma, hanem fontos termelési, autóiipari és ellátási csomópont is. Ezért Berlinben a magyarországi választások egyik gyakorlati kérdése az lett: csökken-e az EU-n belüli magyar ellenállás, együttműködőbbé válik-e Budapest, és helyreáll-e a német–magyar politikai kommunikáció.

A külügyminisztériumi hangvétel ennél is óvatosabb. A német külügyi apparátus számára a változás lényege nem az volt, hogy Magyarország „jó” lett, hanem **hogyan lojálisabb partnernek tűnt az EU- és NATO-politikában.** A nyilvános kormányzati-politikai reakciók ezért a „közös Európa”, az „egység”, a „jogállamiság helyreállítása” és a „szorosabb együttműködés” szókészlete köré rendeződtek. A nyílt bíráló Magyarországról Orbán örökségére tolódott át. A morális elutasítást részben felváltotta a várakozás és a feltételes bizalom. Berlin számára Magyarország ismét potenciális partnerként jelent meg. **A német hangnem nem magyarbaráttá, hanem reménykedő és óvatosan pragmatikus hanggá alakult.** Budapest kiemelten fontos feladata lesz összeegyeztetni a nemzeti érdek védelmét Berlin óvatos bizalmának fenntartásával.

ÖSSZEGZÉS

A választásokat követően Magyarország nem nyugodtabb, hanem veszélyesebb külpolitikai térbe érkezett. A világpolitika egyszerre mozdult el a közel-keleti eskaláció, az ukrajnai háború elhúzódása, a nagyhatalmi alkuvilág visszatérése és az európai belső súlypontválság irányába. A jelentés központi tanulsága, hogy a külpolitika ma már nem külön szakpolitikai terület: az energiaárakban, az ellátási útvonalakon, a költségvetési mozgástéren, a migrációs nyomáson és az uniós kompromisszumkényszeren keresztül közvetlenül hat a belpolitikára.

A négy vizsgált válságtér egy irányba mutat: **Magyarország mozgástere szűkül, ha nem képes aktívan alakítani saját külső kapcsolatrendszerét.** A Hormuzi-szoros körüli konfliktus az energiabiztonság sérülékenységét teszi láthatóvá; az amerikai–oroszkínai erőter átrendeződése Európa kiszorulását jelzi; Ukrajna háborúja tartós biztonsági, energetikai és kisebbségpolitikai nyomásként marad velünk; Németország pedig az Unió vezető hatalmaként egyszerre kínál lehetőséget a kapcsolatok rendezésére és jelent igazodási kényszert Budapest számára.

Hazánk legfontosabb geopolitikai feladata ezért nem az irányváltás önmagáért, hanem **a cselekvőképesség megőrzése.** Az energiaellátásban tartalékokra, diverzifikációra és politikailag biztosított útvonalakra van szükség; Ukrajna ügyében egyszerre kell védeni a magyar energiabiztonsági és kisebbségi érdekeket; Brüsszellel és Berlinnel rendezni kell a viszonyt, de nem a stratégiai önállóság feladásának árán. **A következő hónapok döntései arról szólnak majd, hogy Budapest sodródik-e a viharos vizeken, vagy képes új kapitánnyal is önálló útvonalat tartani.**